

Schiller Instituttets Ugeavis 14 – 2014

[Download \(PDF, 48KB\)](#)

Helga Zepp-LaRouche: I stedet for at blive ofre i Obamas krigsspil: Vi skal skabe det andet økonomiske mirakel sammen med Kina!

29. marts 2014 – Forfatteren af et klassisk, historisk drama kunne ikke have fremstillet den fundamentale forskel bedre på scenen: De på hinanden følgende begivenheder, hvor præsident Obama deltager i forskellige topmøder i Europa, og den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Holland, Frankrig, Tyskland og Belgien, har præsenteret to direkte modstridende muligheder for Tyskland og Europa. I Obamas krigsspil er Tyskland blot den undværlige, geostrategiske spillebold, som sluttelig skal betale regningen for sanktionsspiralen mod Rusland, og på hvis territorium en truende krig ville finde sted. Samarbejdet med Xi Jinpings perspektiv om opbygningen af den Nye Silkevej gør det derimod muligt for Tyskland at skabe det andet økonomiske mirakel.

I øjeblikket bobler det under overfladen i Tyskland. Et mere eller mindre voksende antal mennesker bliver bevidste om, at vi har nået et nyt faseskifte. Reaktionen på Obamas »åbningstale« i Bruxelles, hvor han dels bebudede en forstærket militær tilstedeværelse i Polen og De baltiske Stater og endda stillede udstationering af NATO-styrker længere mod øst ved den russiske grænse i udsigt, dels bebudede en optrapning af de amerikanske sanktioner mod Rusland samt forsøgte at lægge pres på Europa om at gøre det samme, reflekterer den skrøbelighed, som i mellemtiden har udviklet sig i den vestlige alliance: Mens Obama, Cameron, Barroso og Van Rompuy fører sig frem som entusiastiske forkæmpere for den imperiale optrapning, der består i, at det 23 år lange forsøg på at fremrykke NATO's og EU's udvidelse mod øst nu, efter den russiske modstand på Krim, skal efterfølges af en optrapning af sanktionerne, så befinder de øvrige statschefer sig i et dybt dilemma med hensyn til denne politik

strategiske konsekvenser, herunder den voksende krigsfare. Og i befolkningen er et oprør i færd med at udvikle sig, hvor både vreden over den uforskammede mediemanipulation, såvel som den totale desillusionering over Obamas sande karakter, vokser.

Forbundskansler Merkel ærgrede sig på atomtopmødet helt sikkert over Obamas upassende idé om at overrumple statscheferne til at deltage i et interaktivt atomkrigsspil (!), men spillede dog alligevel med! Stedt over for den umiddelbare fare for, at situationen i Ukraine har potentiale til at udvikle sig til en atomkrig, såvel som muligheden for, at sagen om det forsvundne malaysiske fly handler om et asiatisk »11. september«-terrorangreb, altså virkelighedens globale krigsfare, var der noget mere end makabert over idéen om, at statslederne skulle øve sig på en krigssimulering på deres tablets. Makaber er også Obamas henvisning til den lære, der står skrevet på det europæiske kontinents kirkegårde: »Vi konfronteres med det synspunkt, at større nationer kan undertrykke de mindre for at få deres vilje«, understregede Obama – og med det mente han sikkert Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, for slet ikke at tale om Panama og Somalia.

At Obama dernæst, af alle de fascinerende, mulige kulturskatte, som man kan besøge i den evige stad, under sit besøg i Rom lige netop ønskede at se Colosseum, skærer hans selvopfattelse ud i pap; en italiensk sladderwebsite offentliggjorde oven i købet en fotomontage af Obama iført Nero-udstyr foran det brændende Rom.

I Tyskland er der i mellemtiden opstået en udbredt erkendelse af, at det virkelige offer for en optrapning af sanktionerne mod Rusland sluttelig ville blive den tyske økonomi, de tyske arbejdspladser og befolkningens levestandard. En hel række repræsentanter for industrien, men frem for alt politikere i den ældre generation, der stadig har et meget godt begreb om, hvad det vil sige, på sit eget territorium at være udsat for en krig, som denne gang ville blive en atomkrig og den sidste krig, fordi den ville føre til menneskehedens udslettelse, har klart og tydeligt udtalt sig offentligt imod den fortolkning, at Rusland og Putin skulle være skurkene i denne konflikt. Günter Verheugen, tidl. EU-kommissær, Harald Kujat, tidl. generalinspektør for forbundshæren, Volker Treier, viceadministrerende direktør for DIHK, Max Otte, økonom, Dirk Müller, analytiker, Peter Gauweiler, vicepræsident for CSU, Gregor Gysi, leder af oppositionen i Forbundsdagen, Helmut Schmidt, tidl. forbundskansler, Erhard Eppler, tidl. leder af SPD's kommission for grundværdier og præsident for Kirkedagen, og Horst Teltschik, tidl. leder af Sikkerhedskonferencen i München, for blot at nævne nogle, tog ordet og gik op imod dæmoniseringen af Rusland, som af massemedierne og imperiets repræsentanter bedrives på en måde, som ville have

fået dr. Goebbels til at blegne af skam. Man går herved frem efter Bertrand Russels princip, at massepsykologi og moderne propagandametoder vil sørge for at overbevise menneskene om, at sne er sort.

Gennem det skabte, anti-russiske hysteri er det meningen, at man skal glemme, at Vesten, NATO og EU har brudt alle løfter, som blev givet efter Sovjetunionens sammenbrud. Skridt for skridt er NATO's og EU's udvidelse mod øst til Ruslands grænser blevet drevet fremad og systematisk optrappet frem til det punkt, hvor Rusland, af geostrategiske årsager, ikke længere ville kunne forsvares – nemlig gennem Ukraines integration i Vesten og tabet af adgangen til Sortehavet.

Dog, den vilkårlige fortolkning af folkeretten fra USA's og EU's side, som netop godkendte et kup i Kiev, der var finansieret af og havde forbindelse til udlandet, og som bragte nazister til magten, men ikke godkender flertallet af Krimbefolkningens ønske om at høre til Rusland, hævner sig allerede. For marionetterne insisterer frækt på deres eget liv: parlamentarikeren fra Svoboda, Igor Miroschnitschenko, der såmænd bare også er medlem af parlamentsudvalget for pressefrihed, tæver chefen for det ukrainske statsfjernsyn, og Julia Timosjenko er, iflg. en optagelse af en telefonsamtale, parat til at »tage en Kalaschnikov i hånden og skyde den skiderik [Putin] i hovedet.« Hun har desuden et problem med voldsfantasier: »Jeg vil rejse et oprør i hele verden, så snart jeg kan, så der – for pokker – ikke bliver så meget som en afbrændt mark tilbage af Rusland.«

Hvilken ånd, disse vestens skakbrikker er børn af, stod imidlertid allerede på forhånd klart. Den amerikanske regering og EU har imidlertid mistet enhver legitimitet og troværdighed med deres skruppelløse udnyttelse af disse elementer.

I mange private kredse, i alle mulige foreninger og organisationer, finder der imidlertid i øjeblikket en debat sted, hvor nødvendigheden af at forsvare Tysklands interesser bliver diskuteret med en alvor og en lidenskab, som endnu aldrig tidligere er forekommet i hele den tyske forbundsrepublikks historie. Nu, hvor man begriber, at de krævede sanktioner mod Rusland først og fremmest er rettet imod Tysklands interesser, og at der består en fare for, at vi for tredje gang bliver trukket ind i en verdenskrig af geostrategiske grunde, reflekterer man i private kredse over historiens lange buer, der strækker sig fra Bismarck over Versailles- og Rapallo-traktaterne, over finansieringen af Hitler via chefen for Bank of England, Montagu Norman, og Prescott Bush, farfar til George W., og frem til omstændighederne omkring genforeningen og den påtvungne euro.

Den kinesiske statspræsident Xi Jinpings besøg og hans omfattende tilbud til

Frankrig og Tyskland om samarbejde kom i denne situation som en forjættelse om fremtiden. For i stedet for at blive trukket ned i malstrømmen med konfrontationen mellem NATO og Rusland, findes der så sandelig det alternativ, at de europæiske stater genvinder suveræniteten over deres egen valutapolitik og økonomiske politik og i en ny, eurasiske alliance i fællesskab medvirker i opbygningen af Den eurasiske Landbro.

Ved denne opbygning drejer det sig ikke blot om de omfattende milliardkontrakter og joint-venture-aftaler for bilproducenter, specialprodukter, modehuse, miljøforetagender, elektromobilitet, kredsløbsøkonomi og mange flere sektorer, som utvivlsomt er af allerstørste vigtighed for den tyske eksportøkonomi og know-how. Det drejer sig om muligheden for at komme ud af den aktuelle geostrategiske konfrontationsdynamik og medvirke til en fælles fredorden for det 21. århundrede.

At nå frem til dette bedre fremtidsperspektiv vil sandsynligvis ikke ske uden større omvæltninger. For det transatlantiske finanssystem står foran sin totale disintegration, som kan blive udløst af en bankerot af blot én af TBTF-bankerne (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot). Federal Reserves seneste stresstest gjorde det, trods al massage af kendsgerningerne, tydeligt, at Citigroup er massivt underkapitaliseret og overeksponeret. Den bank, som i 2008 fik det største beløb i redningspakker, har fem år senere endnu ikke bragt sit hus i orden. Ifølge Pam Martens og bloggen »Wall Street on Parade« er bankernes insolvensrate i dag højere, end den var på krisens højdepunkt i 2009. Hvis bail-in-forordningen i Enhedsmekanismen for Afvikling (SRM) i den allernærmeste fremtid skulle blive taget i anvendelse, truer det absolutte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem.

Alternativet til det kaos, som herved truer, består i en indføring i rette tid af et bankopdelingssystem i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, som sætter det område af banksektoren, som har at gøre med den fysiske realøkonomi, under beskyttelse. Når finanssystemets virtuelle kasinodel først er afskrevet, kan et kreditsystem i traditionen efter USA's første finansminister, Alexander Hamilton, træde i stedet og finansiere den Nye Silkevejs langsigtede projekter som en del af genopbygningen af verdensøkonomien.

Så bliver samarbejdet mellem verdensøkonomiens »to søjler«, Kina og Tyskland, som Xi Jinping har udtrykt det, begyndelsen til en ny epoke med samarbejde mellem denne verdens nationer. Og denne nye økonomiske orden må være inkluderende og også omfatte Rusland og USA. Tyskland kan og må gøre udslaget!

Vælg BüSo[\[1\]](#) ind i Europa-Parlamentet!

[1] Partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität med Helga Zepp-LaRouche som formand stiller op til Europa-Parlamentsvalget i Tyskland den 25. maj. (-red.)

Følg med i BüSos valgkampagne på: <http://www.bueso.de/>

Helga Zepp-LaRouche: **I stedet for at blive ofre i Obamas** **krigsspil:** **Vi skal skabe det andet økonomiske** **mirakel sammen med Kina!**

29. marts 2014 – Forfatteren af et klassisk, historisk drama kunne ikke have fremstillet den fundamentale forskel bedre på scenen: De på hinanden følgende begivenheder, hvor præsident Obama deltager i forskellige topmøder i Europa, og den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Holland, Frankrig, Tyskland og Belgien, har præsenteret to direkte modstridende muligheder for Tyskland og Europa. I Obamas krigsspil er Tyskland blot den undværlige, geostrategiske spillebold, som sluttelig skal betale regningen for sanktionsspiralen mod Rusland, og på hvis territorium en truende krig ville finde sted. Samarbejdet med Xi Jinpings perspektiv om opbygningen af den Nye Silkevej gør det derimod muligt for Tyskland at skabe det andet økonomiske mirakel.

I øjeblikket bobler det under overfladen i Tyskland. Et mere eller mindre voksende antal mennesker bliver bevidste om, at vi har nået et nyt faseskifte. Reaktionen på Obamas »åbningstale« i Bruxelles, hvor han dels bebudede en forstærket militær tilstedeværelse i Polen og De baltiske Stater og endda stillede udstationering af NATO-styrker længere mod øst ved den russiske grænse i udsigt, dels bebudede en optrapning af de amerikanske sanktioner mod Rusland

samt forsøgte at lægge pres på Europa om at gøre det samme, reflekterer den skrøbelighed, som i mellemtiden har udviklet sig i den vestlige alliance: Mens Obama, Cameron, Barroso og Van Rompuy fører sig frem som entusiastiske forkæmpere for den imperiale optrapning, der består i, at det 23 år lange forsøg på at fremrykke NATO's og EU's udvidelse mod øst nu, efter den russiske modstand på Krim, skal efterfølges af en optrapning af sanktionerne, så befinder de øvrige statschefer sig i et dybt dilemma med hensyn til denne politiks strategiske konsekvenser, herunder den voksende krigsfare. Og i befolkningen er et oprør i færd med at udvikle sig, hvor både vreden over den uforskammede mediemanipulation, såvel som den totale desillusionering over Obamas sande karakter, vokser.

Forbundskansler Merkel ærgrede sig på atomtopmødet helt sikkert over Obamas upassende idé om at overrumple statscheferne til at deltage i et interaktivt atomkrigsspil (!), men spillede dog alligevel med! Stedt over for den umiddelbare fare for, at situationen i Ukraine har potentiale til at udvikle sig til en atomkrig, såvel som muligheden for, at sagen om det forsvundne malaysiske fly handler om et asiatisk »11. september«-terrorangreb, altså virkelighedens globale krigsfare, var der noget mere end makabert over idéen om, at statslederne skulle øve sig på en krigssimulering på deres tablets. Makaber er også Obamas henvisning til den lære, der står skrevet på det europæiske kontinents kirkegårde: »Vi konfronteres med det synspunkt, at større nationer kan undertrykke de mindre for at få deres vilje«, understregede Obama – og med det mente han sikkert Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, for slet ikke at tale om Panama og Somalia.

At Obama dernæst, af alle de fascinerende, mulige kulturskatte, som man kan besøge i den evige stad, under sit besøg i Rom lige netop ønskede at se Colosseum, skærer hans selvopfattelse ud i pap; en italiensk sladderwebsite offentliggjorde oven i købet en fotomontage af Obama iført Nero-udstyr foran det brændende Rom.

I Tyskland er der i mellemtiden opstået en udbredt erkendelse af, at det virkelige offer for en optrapning af sanktionerne mod Rusland sluttelig ville blive den tyske økonomi, de tyske arbejdspladser og befolkningens levestandard. En hel række repræsentanter for industrien, men frem for alt politikere i den ældre generation, der stadig har et meget godt begreb om, hvad det vil sige, på sit eget territorium at være udsat for en krig, som denne gang ville blive en atomkrig og den sidste krig, fordi den ville føre til menneskehedens udslettelse, har klart og tydeligt udtalt sig offentligt imod den fortolkning, at Rusland og Putin skulle være skurkene i denne konflikt. Günter Verheugen, tidl. EU-kommissær, Harald Kujat, tidl. generalinspektør for forbundshæren,

Volker Treier, viceadministrerende direktør for DIHK, Max Otte, økonom, Dirk Müller, analytiker, Peter Gauweiler, vicepræsident for CSU, Gregor Gysi, leder af oppositionen i Forbundsagen, Helmut Schmidt, tidl. forbundskansler, Erhard Eppler, tidl. leder af SPD's kommission for grundværdier og præsident for Kirkedagen, og Horst Teltschik, tidl. leder af Sikkerhedskonferencen i München, for blot at nævne nogle, tog ordet og gik op imod dæmoniseringen af Rusland, som af massemedierne og imperiets repræsentanter bedrives på en måde, som ville have fået dr. Goebbels til at blegne af skam. Man går herved frem efter Bertrand Russells princip, at massepsykologi og moderne propagandametoder vil sørge for at overbevise menneskene om, at sne er sort.

Gennem det skabte, anti-russiske hysteri er det meningen, at man skal glemme, at Vesten, NATO og EU har brudt alle løfter, som blev givet efter Sovjetunionens sammenbrud. Skridt for skridt er NATO's og EU's udvidelse mod øst til Ruslands grænser blevet drevet fremad og systematisk optrappet frem til det punkt, hvor Rusland, af geostrategiske årsager, ikke længere ville kunne forsvares – nemlig gennem Ukraines integration i Vesten og tabet af adgangen til Sortehavet.

Dog, den vilkårlige fortolkning af folkeretten fra USA's og EU's side, som netop godkendte et kup i Kiev, der var finansieret af og havde forbindelse til udlandet, og som bragte nazister til magten, men ikke godkender flertallet af Krimbefolkningens ønske om at høre til Rusland, hævner sig allerede. For marionetterne insisterer frækt på deres eget liv: parlamentarikerne fra Svoboda, Igor Miroschnitschenko, der såmænd bare også er medlem af parlamentsudvalget for pressefrihed, tæver chefen for det ukrainske statsfjernsyn, og Julia Timosjenko er, iflg. en optagelse af en telefonsamtale, parat til at »tage en Kalaschnikov i hånden og skyde den skiderik [Putin] i hovedet.« Hun har desuden et problem med voldsfantasier: »Jeg vil rejse et oprør i hele verden, så snart jeg kan, så der – for pokker – ikke bliver så meget som en afbrændt mark tilbage af Rusland.«

Hvilken ånd, disse vestens skakbrikker er børn af, stod imidlertid allerede på forhånd klart. Den amerikanske regering og EU har imidlertid mistet enhver legitimitet og troværdighed med deres skrappelløse udnyttelse af disse elementer.

I mange private kredse, i alle mulige foreninger og organisationer, finder der imidlertid i øjeblikket en debat sted, hvor nødvendigheden af at forsvare Tysklands interesser bliver diskuteret med en alvor og en lidenskab, som endnu aldrig tidligere er forekommet i hele den tyske forbundsrepublikks historie. Nu, hvor man begriber, at de krævede sanktioner mod Rusland først og fremmest er rettet imod Tysklands interesser, og at der består en fare for, at vi for tredje

gang bliver trukket ind i en verdenskrig af geostrategiske grunde, reflekterer man i private kredse over historiens lange buer, der strækker sig fra Bismarck over Versailles- og Rapallo-traktaterne, over finansieringen af Hitler via chefen for Bank of England, Montagu Norman, og Prescott Bush, farfar til George W., og frem til omstændighederne omkring genforeningen og den påtvungne euro.

Den kinesiske statspræsident Xi Jinpings besøg og hans omfattende tilbud til Frankrig og Tyskland om samarbejde kom i denne situation som en forjættelse om fremtiden. For i stedet for at blive trukket ned i malstrømmen med konfrontationen mellem NATO og Rusland, findes der så sandelig det alternativ, at de europæiske stater genvinder suveræniteten over deres egen valutapolitik og økonomiske politik og i en ny, eurasiske alliance i fællesskab medvirker i opbygningen af Den eurasiske Landbro.

Ved denne opbygning drejer det sig ikke blot om de omfattende milliardkontrakter og joint-venture-aftaler for bilproducenter, specialprodukter, modehuse, miljøforetagender, elektromobilitet, kredsløbsøkonomi og mange flere sektorer, som utvivlsomt er af allerstørste vigtighed for den tyske eksportøkonomi og know-how. Det drejer sig om muligheden for at komme ud af den aktuelle geostrategiske konfrontationsdynamik og medvirke til en fælles fredensorden for det 21. århundrede.

At nå frem til dette bedre fremtidsperspektiv vil sandsynligvis ikke ske uden større omvæltninger. For det transatlantiske finanssystem står foran sin totale disintegration, som kan blive udløst af en bankerot af blot én af TBTF-bankerne (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot). Federal Reserves seneste stresstest gjorde det, trods al massage af kendsgerningerne, tydeligt, at Citigroup er massivt underkapitaliseret og overeksponeret. Den bank, som i 2008 fik det største beløb i redningspakker, har fem år senere endnu ikke bragt sit hus i orden. Ifølge Pam Martens og bloggen »Wall Street on Parade« er bankernes insolvensrate i dag højere, end den var på krisens højdepunkt i 2009. Hvis bail-in-forordningen i Enhedsmekanismen for Afvikling (SRM) i den allernærmeste fremtid skulle blive taget i anvendelse, truer det absolutte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem.

Alternativet til det kaos, som herved truer, består i en indføring i rette tid af et bankopdelingssystem i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, som sætter det område af banksektoren, som har at gøre med den fysiske realøkonomi, under beskyttelse. Når finanssystemets virtuelle kasinodel først er afskrevet, kan et kreditsystem i traditionen efter USA's første finansminister, Alexander Hamilton, træde i stedet og finansiere den Nye Silkevejs langsigtede projekter som en del af genopbygningen af verdensøkonomien.

Så bliver samarbejdet mellem verdensøkonomiens »to søjler«, Kina og Tyskland, som Xi Jinping har udtrykt det, begyndelsen til en ny epoke med samarbejde mellem denne verdens nationer. Og denne nye økonomiske orden må være inkluderende og også omfatte Rusland og USA. Tyskland kan og må gøre udslaget!

Vælg BüSo[1] ind i Europa-Parlamentet!

Foto: Den franske præsident Hollande modtager den kinesiske præsident Xi og frue til statsmidag i Elysée-palæet. 2014.

[1] Partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität med Helga Zepp-LaRouche som formand stiller op til Europa-Parlamentsvalget i Tyskland den 25. maj. (-red.)

Følg med i BüSos valgkampagne på: <http://www.bueso.de/>

Konfrontation over Ukraine optrappes med risiko for Dommedag

28. marts 2014 – »Den lethed, med hvilken en konfrontation mellem to atommagter kunne eskalere til en strategisk udveksling af MIRVed ballistiske missiler, der bærer 3 til 10 hydrogenbomber hver, er blevet behandlet med alt for stor lethed under den igangværende krise over Ukraine«, skriver »Vietnam Veteran« i et udlæg torsdag morgen på *Sic Semper Tyrannis*-bloggen, som i vid udstrækning læses i det amerikanske efterretnings-etablisement.

»De vestlige medier har fulgt en degenerativ udvikling til en propaganda 24 timer hver dag ugen rundt. Der har ikke været noget forsøg på en afspænding af krisen. Faktisk eskalerer den. Det sker sandsynligvis, fordi Washington ikke kan indrømme, at de har begået en fejl ved at gribe ud efter dominans i Ukraine. Af en eller anden ugudeligt årsag er NATO's ekspansion og Chevrons fracking af Ukraines skifergas værd at risikere dommedag for. Ulig de nederlag, der begyndte med bombardementet af Fort Sumter, invasionen af Belgien i 1914, eller Barbarossa i 1941, så kunne en krig i Ukraine i det 21. århundrede ødelægge den nordlige halvkugle og gøre den ubeboelig. Jeg forstår simpelthen ikke, hvorfor

vi skulle løbe denne enorme risiko for en lille smule mere rigdom og magt. Dette må være resultatet af en kombination af uvidenhed, grådighed, fornægtelse og ideologi i det andet årti, i hvilket den vestlige elite har været frakoblet enhver fornemmelse for love og reguleringer inden for internationale relationer.«

Svaret fra bloggens vært, pensionerede oberst Patrick Lang, lyder som følger:

»Jeg er fuldstændig enig. 'Bear baiting'[\[1\]](#) er en sport, man ikke bør give sig af med.

En yderligere faktor, der vækker bekymring i den situation, der er ved at tegne sig, er den tilsyneladende indsats for at føre taktiske atomvåben 'mere anvendelige'.

Atomvåben kan ikke bruges mod en anden atomstat uden at man risikerer en optrapning mod gensidig tilintetgørelse, og brugen af disse våben imod en ikke-atomstat ville simpelt hen være masse mord. Den eneste retfærdiggørelse af besiddelsen af disse ægte masseødelæggelsesvåben er som afskrækkelse.«

[\[1\]](#) En blodig sport, hvor man pudser hunde på en lænket bjørn

[Den kinesiske præsident promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig](#)

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles

Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henvendte 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i 1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis *Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina* publiceret af Nicolas Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læreanstalter, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøger Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den gaulistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskutte CO₂-udslip fra udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Den kinesiske præsident promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henvendte 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i 1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis

Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina publiceret af Nicolas Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læreanstalter, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøger Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den gaullistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskutte CO2-udslip fra

udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Foto: Præsident Xi Jinping skriver i gæstebogen den 26. marts 2014 under et besøg i Charles de Gaulle-stilftelsen i Paris

Obama rykker NATO nærmere en konfrontation med Rusland

27. marts 2014 – Trods påstande om det modsatte har præsident Obama, sammen med visse af sine europæiske allierede, rykket NATO nærmere en konfrontation med Rusland med sin rejse til Europa i denne uge. Obamas vice-nationale rådgiver Ben Rhodes sagde til reportere, der var med på præsidentens rejse til Rom i går, at USA, sammen med andre af sine NATO-allierede, vil øge styrkerne i Østeuropa som respons på Ruslands angivelige aggression imod Ukraine.

Selv om han var knap med detaljer mht. hvilken styrkeforøgelse man tænker på, sagde Rhodes, at idéen var at stille »en permanent tilstedeværelse til rådighed for at berolige vore allierede«. Han ville ikke sige, hvilke specifikke lande, der ville få yderligere amerikanske styrker, men iflg. *Associated Press* bemærkede han, at USA er særlig bekymret for Polen og de Baltiske stater. I Den britiske premierminister David Camerons erklæring til parlamentet i går lød der

også et ekko af temaet om Polen og Baltikum.

»Vi bør gøre alt, vi kan, for at berolige Letland, Litauen og Estland og i Polen om, at vi virkelig tror på deres NATO-medlemskab og de garantier, vi har givet dem«, sagde han.

Og i Washington skyndte den britiske forsvarsminister Phillip Hammond sig at berolige sine værter om, at sidste års afstemning i Underhuset imod at gå i krig mod Syrien ikke betød, at Storbritannien havde mistet sin appetit på udenlandske militærinterventioner (som *The Telegraph* skriver det).

»Vi er fortsat fast besluttet på at spille vores rolle på verdensscenen og gøre det som partner og allieret til USA«,

sagde han i går. I en tale på den britiske ambassade insisterede Hammond også på, at Vesten havde udelukket militæraktion imod Rusland, men bestemt ikke økonomisk krigsførelse.

»Vi har truffet en klar beslutning om, at den korrekte respons primært er diplomatisk, økonomisk og inden for energipolitik«, sagde han. »Den russiske økonomi er en akilleshæl. Kapital flygter ud af det russiske system som svar på de aktuelle begivenheder. Rusland er sårbar over for Vestens beslutninger om at investere i større energimæssig uafhængighed [for Europa] fra Rusland.«

Problemet er, naturligvis, at NATO faktisk ikke har den nødvendige konventionelle militærstyrke til at føre krig mod Rusland, hvilket betyder, at krig med sig bringer faren for en nuklear optrapning, selv om det ikke er alle, der vil indrømme det. »De begrænsede styrker på jorden i Europa er ikke beregnet til pludselig at sætte magt ind over for Rusland i løbet af nogle få dage«, sagde Anthony H. Cordesman, en militæranalytiker ved Center for Strategic and International Studies, til *New York Times*. »Grundlæggende set er det mest konstruktive, man kan gøre, ikke at skabe en sådan udfordring, at Rusland ville føle sig tvunget til at respondere.« Det er sandelig sandt, for hvem, der er fornuftig.

Alle disse rygter, der skaber frygt, som sættes i omløb om Rusland, har imidlertid forårsaget, at der er udbrudt en debat i både Sverige og Finland om, hvorvidt disse to lande burde være medlemmer af NATO eller ej. En meningsmåling i Finland fandt, at flertallet af finnerne imidlertid foretrak en militær alliance med Sverige frem for at gå med i NATO. Debatten i Sverige om at tilslutte sig NATO har nået feberagtige højder, men meningsmålinger dér rapporterer, at flertallet af svenskere også er imod en tilslutning til NATO.

Pensioneret general Gustav Hägglund, tidligere chef for Finlands forsvarsstyrker, sagde til *Defense News*, at, i et demokrati er det sundt at have en debat om landets fremtidige forsvarspolitik, men

»Jeg tror ikke, Rusland udgør en fare for Finland.«

Finland, som har en lang grænse mod Rusland, har en anden historie mht. Rusland end landene i Østeuropa.

»Rusland ville ikke vove at komme her«, sagde han. »De ville få en blodig næse, og det ved de«.

Foto: Obama inspicerer Roms Æresgarde

Obama rykker NATO nærmere en konfrontation med Rusland

27. marts 2014 – Trods påstande om det modsatte har præsident Obama, sammen med visse af sine europæiske allierede, rykket NATO nærmere en konfrontation med Rusland med sin rejse til Europa i denne uge. Obamas vice-nationale rådgiver Ben Rhodes sagde til reportere, der var med på præsidentens rejse til Rom i går, at USA, sammen med andre af sine NATO-allierede, vil øge styrkerne i Østeuropa som respons på Ruslands angivelige aggression imod Ukraine.

Selv om han var knap med detaljer mht. hvilken styrkeforøgelse man tænker på, sagde Rhodes, at idéen var at stille »en permanent tilstedeværelse til rådighed for at berolige vore allierede«. Han ville ikke sige, hvilke specifikke lande, der ville få yderligere amerikanske styrker, men iflg. *Associated Press* bemærkede han, at USA er særlig bekymret for Polen og de Baltiske stater. I Den britiske premierminister David Camerons erklæring til parlamentet i går lød der også et ekko af temaet om Polen og Baltikum. »Vi bør gøre alt, vi kan, for at berolige Letland, Litauen og Estland og i Polen om, at vi virkelig tror på deres NATO-medlemskab og de garantier, vi har givet dem«, sagde han.

Og i Washington skyndte den britiske forsvarsminister Phillip Hammond sig at berolige sine værter om, at sidste års afstemning i Underhuset imod at gå i krig

mod Syrien ikke betød, at Storbritannien havde mistet sin appetit på udenlandske militærinterventioner (som *The Telegraph* skriver det). »Vi er fortsat fast besluttet på at spille vores rolle på verdensscenen og gøre det som partner og allieret til USA«, sagde han i går. I en tale på den britiske ambassade insisterede Hammond også på, at Vesten havde udelukket militæraktion imod Rusland, men bestemt ikke økonomisk krigsførelse. »Vi har truffet en klar beslutning om, at den korrekte respons primært er diplomatisk, økonomisk og inden for energipolitik«, sagde han. »Den russiske økonomi er en akilleshæl. Kapital flygter ud af det russiske system som svar på de aktuelle begivenheder. Rusland er sårbar over for Vestens beslutninger om at investere i større energimæssig uafhængighed [for Europa] fra Rusland.«

Problemet er, naturligvis, at NATO faktisk ikke har den nødvendige konventionelle militærstyrke til at føre krig mod Rusland, hvilket betyder, at krig med sig bringer faren for en nuklear optrapning, selv om det ikke er alle, der vil indrømme det. »De begrænsede styrker på jorden i Europa er ikke beregnet til pludselig at sætte magt ind over for Rusland i løbet af nogle få dage«, sagde Anthony H. Cordesman, en militæranalytiker ved Center for Strategic and International Studies, til *New York Times*. »Grundlæggende set er det mest konstruktive, man kan gøre, ikke at skabe en sådan udfordring, at Rusland ville føle sig tvunget til at respondere.« Det er sandelig sandt, for hvem, der er fornuftig.

Alle disse rygter, der skaber frygt, som sættes i omløb om Rusland, har imidlertid forårsaget, at der er udbrudt en debat i både Sverige og Finland om, hvorvidt disse to lande burde være medlemmer af NATO eller ej. En meningsmåling i Finland fandt, at flertallet af finnerne imidlertid foretrak en militær alliance med Sverige frem for at gå med i NATO. Debatten i Sverige om at tilslutte sig NATO har nået feberagtige højder, men meningsmålinger dér rapporterer, at flertallet af svenskere også er imod en tilslutning til NATO. Pensioneret general Gustav Hägglund, tidligere chef for Finlands forsvarsstyrker, sagde til *Defense News*, at, i et demokrati er det sundt at have en debat om landets fremtidige forsvarspolitik, men »Jeg tror ikke, Rusland udgør en fare for Finland.« Finland, som har en lang grænse mod Rusland, har en anden historie mht. Rusland end landene i Østeuropa. »Rusland ville ikke vove at komme her«, sagde han. »De ville få en blodig næse, og det ved de«.

Pentagon svarer på EIR undersøgelse vedr. artikel af Sirkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra EIR vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«[\[1\]](#) af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomspræghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for spræghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler til sikkerhed og vished i spræghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelseholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den

klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udviser skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfase. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede, at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres håndlanger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR ATOMKRIG MED RUSLAND?
<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[Pentagon svarer på EIR undersøgelse vedr. artikel af Sirkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland](#)

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra *EIR* vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«[\[1\]](#) af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomsprænghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for sprænghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler

til sikkerhed og vished i spræghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelsesholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udviser skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfase. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede, at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres håndlanger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR ATOMKRIG MED RUSLAND?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

Barack »Strangelove« Obama spiller atomkrigs-videospil med verdensledere

27. marts 2014 – Præsident Barack Obama lavede topmødet om atomsikkerhed i Haag i mandags om til et psykologisk krigsmøde om, hvor tæt vi faktisk er på nuklear udslættelse. På trods af stærke protester fra den tyske kansler Angela Merkel gennede Obama og den britiske premierminister David Cameron de 35 verdensledere, som deltog i det fjerde topmøde om atomsikkerhed, ind i et computerspil, baseret på et scenario, hvor terrorister angriber en af verdens store byer med en stjålen, ulovlig atombombe.

Scenariet havde en storby som mål – »City og London, eller Wall Street eller Milano«, fik lederne på topmødet at vide. Der var tre professionelt produceret

videoer, som lederne blev lokket til at se og dernæst i »virkelig tid« respondere på, mht. mulighederne for respons. *The Daily Telegraph* rapporterede den 25. marts, at den tyske kansler Merkel var meget oprørt over bagholdet med krigsspillet, og hun gjorde kraftig indsigelse, idet hun kaldte det 'upassende' for et møde på så højt plan mellem verdens ledere. Sluttelig pressede Obama hende til at spille med. *The Daily Telegraph* rapporterede, at »Obama, den eneste leder, som spillede spillet under ledsagelse af en højtstående embedsmand, skal have presset på for, at demonstrationen fandt sted.«

Merkel var ikke den eneste, der var forbløffet over Obamas topmøde-stunt. *New York Daily News* fra i går havde et næsten helsides forsidebillede af Manhattans skyline med en atompaddehattesky bag den, og undertitlen »En atombombe i NYC, hr. præsident?« med en grel titel, »Tak for at dele det med os!« Forsidebilledet fulgtes med en lederartikel med titlen »Præsident Strange Love«, som begyndte, »Nu ved New Yorkere, hvad præsident Obama mener, når han taler om nuklear nedfrysning: 'Det er den fornemmelse af blodet, der fryser til is, som han påførte ved at give udtryk for sin bekymring om et atomangreb her ... 'Ud af det blå indeholdt erklæringen en antydning om, at Obama havde grund til at frygte ting, der var mere forfærdelige og umiddelbart forestående end det generelle niveau af frygt, som har lagt en skygge over de fem bydele i næsten 13 år. Vi kunne godt have undværet visioner, som dukkede op i skræmmende form – en paddehattesky over Rockefeller Center, et Times Square, forgiftet af radioaktivitet – ud af præsidentens forsøg på at forsvare sin politik mod Rusland ved at sige, faktisk, at Putin ikke er nogen Bin Laden.«

Lederartiklen satte også Obamas krigsspil i forbindelse med hans fremstød for at forsvare National Security Agency's indsamling af metadata om amerikanske borgere. Ved at skræmme livet af amerikanere, især New Yorkere, håber han på, at han igen kan slippe godt fra forfatningsstridig masseudspionering.

Lyndon LaRouche kommenterede, at Obamas psykotiske opførsel i Haag er endnu en indikation på, at han nu er sunket ned i en virkelig Nero-fase, hvor han er ude på at dræbe og ikke kan skjule sin mani.

Barack »Strangelove« Obama spiller atomkrigs-videospil med verdensledere

27. marts 2014 – Præsident Barack Obama lavede topmødet om atomsikkerhed i Haag i mandags om til et psykologisk krigsmøde om, hvor tæt vi faktisk er på nuklear udslettelse. På trods af stærke protester fra den tyske kansler Angela Merkel gennede Obama og den britiske premierminister David Cameron de 35 verdensledere, som deltog i det fjerde topmøde om atomsikkerhed, ind i et computerspil, baseret på et scenario, hvor terrorister angriber en af verdens store byer med en stjålen, ulovlig atombombe.

Scenariet havde en storby som mål – »City og London, eller Wall Street eller Milano«, fik lederne på topmødet at vide. Der var tre professionelt produceret videoer, som lederne blev lokket til at se og dernæst i »virkelig tid« respondere på, mht. mulighederne for respons. *The Daily Telegraph* rapporterede den 25. marts, at den tyske kansler Merkel var meget oprørt over bagholdet med krigsspillet, og hun gjorde kraftig indsigelse, idet hun kaldte det 'upassende' for et møde på så højt plan mellem verdens ledere. Sluttelig pressede Obama hende til at spille med. *The Daily Telegraph* rapporterede, at »Obama, den eneste leder, som spillede spillet under ledsagelse af en højtstående embedsmand, skal have presset på for, at demonstrationen fandt sted.«

Merkel var ikke den eneste, der var forbløffet over Obamas topmøde-stunt. *New York Daily News* fra i går havde et næsten helsides forsidebillede af Manhattans skyline med en atompaddehattesky bag den, og undertitlen »En atombombe i NYC, hr. præsident?« med en grel titel, »Tak for at dele det med os!« Forsidebilledet fulgtes med en lederartikel med titlen »Præsident Strange Love«, som begyndte, »Nu ved New Yorkere, hvad præsident Obama mener, når han taler om nuklear nedfrysning: 'Det er den fornemmelse af blodet, der fryser til is, som han påførte ved at give udtryk for sin bekymring om et atomangreb her ... 'Ud af det blå indeholdt erklæringen en antydning om, at Obama havde grund til at frygte ting, der var mere forfærdelige og umiddelbart forestående end det generelle niveau af frygt, som har lagt en skygge over de fem bydele i næsten 13 år. Vi kunne godt have undværet visioner, som dukkede op i skræmmende form – en paddehattesky over Rockefeller Center, et Times Square, forgiftet af radioaktivitet – ud af præsidentens forsøg på at forsvare sin politik mod Rusland ved at sige, faktisk, at Putin ikke er nogen Bin Laden.«

Lederartiklen satte også Obamas krigsspil i forbindelse med hans fremstød for at forsvare National Security Agency's indsamling af metadata om amerikanske

borgere. Ved at skræmme livet af amerikanere, især New Yorkere, håber han på, at han igen kan slippe godt fra forfatningsstridig masseudspionering.

Lyndon LaRouche kommenterede, at Obamas psykotiske opførsel i Haag er endnu en indikation på, at han nu er sunket ned i en virkelig Nero-fase, hvor han er ude på at dræbe og ikke kan skjule sin mani.

[Politisk orientering den 27. marts 2014](#)

<http://www.youtube.com/embed/75Nr9kEuxcQ>

[Lavrov bedyrer, det er ingen stor tragedie, hvis Rusland ekskluderes fra G8](#)

26. marts 2014 – Fra sidelinjen af atomkonferencen i Haag sagde russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 24. marts, at han ikke kunne se »den store tragedie«, hvis Moskva skulle blive ekskluderet fra Gruppen af Otte (G8).

»Hvis vore vestlige partnere mener, at dette arrangement har udlevet sig selv, må det være sådan. Vi forsøger i det mindste ikke at holde fast ved dette arrangement, og vi ser ikke den store tragedie i, at gruppen ikke mødes«, sagde Lavrov til reportere efter individuelle samtaler med både den amerikanske udenrigsminister og Ukraines overgangs-udenrigsminister Andrij Deshchytysya.

Med hensyn til Krim sagde Lavrov, at det havde »ret til selvbestemmelse« og at Rusland havde handlet for at »beskytte de russere, der havde boet der i hundreder af år.«

»Vi stolede længe på vore vestlige partnere. Vi har en idé om værdien af vore

vestlige partners løfter«, tilføjede han.

I mellemtiden mødtes Barack Obama med lederne af G7 for at planlægge nye sanktioner mod Rusland. G7 udstedte en erklæring efter krisemødet i Haag, der lød, »Vi er fortsat parat til at intensivere handlinger, inkl. koordinerede sanktioner inden for sektorer, som vil have en voksende betydningsfuld virkning på den russiske økonomi, hvis Rusland fortsat optrapper denne situation.«

Lavrov bedyrer, det er ingen stor tragedie, hvis Rusland ekskluderes fra G8

26. marts 2014 – Fra sidelinjen af atomkonferencen i Haag sagde russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 24. marts, at han ikke kunne se »den store tragedie«, hvis Moskva skulle blive ekskluderet fra Gruppen af Otte (G8).

»Hvis vore vestlige partnere mener, at dette arrangement har udlevet sig selv, må det være sådan. Vi forsøger i det mindste ikke at holde fast ved dette arrangement, og vi ser ikke den store tragedie i, at gruppen ikke mødes«, sagde Lavrov til reportere efter individuelle samtaler med både den amerikanske udenrigsminister og Ukraines overgangs-udenrigsminister Andrij Deshchytysya.

Med hensyn til Krim sagde Lavrov, at det havde »ret til selvbestemmelse« og at Rusland havde handlet for at »beskytte de russere, der havde boet der i hundreder af år.«

»Vi stolede længe på vore vestlige partnere. Vi har en idé om værdien af vore vestlige partners løfter«, tilføjede han.

I mellemtiden mødtes Barack Obama med lederne af G7 for at planlægge nye sanktioner mod Rusland. G7 udstedte en erklæring efter krisemødet i Haag, der lød, »Vi er fortsat parat til at intensivere handlinger, inkl. koordinerede sanktioner inden for sektorer, som vil have en voksende betydningsfuld virkning på den russiske økonomi, hvis Rusland fortsat optrapper denne situation.«

Glazyev afslører fascistiske voldshandlinger i Ukraine og virkninger af sanktioner

26. marts 2014 – I et interview 24. marts med Dimitri Simes fra »*The National Interest*« beskrev rådgiver til den russiske præsident, Sergei Glazyev, de fascistiske voldshandlinger, der førte til, at Putin anmodede den lovgivende myndighed om tilladelse til at anvende militærmagt i Ukraine.

»Putins anmodning til Føderationsrådet om at bruge magt var en reaktion på to ting: en skudepisode mod Krim-borgere, der var på vej hjem fra Kiev, og som faldt i baghold og blev skudt på af neo-fascistiske paramilitære personer, der standsede delegationens fem busser, skød adskillige mennesker, der protesterede, og tvang resten til at smide tøjet og hånede dem; og en reaktion på yderligere trusler fra Maidan-aktivister mod russere og russisktalende. De paramilitære personer brændte busserne, og da Krim hørte om denne skændsel, var der intet, der kunne standse dets fortsatte forløb i retning af uafhængighed.

»Skulle sådanne begivenheder udspille sig i andre dele af Ukraine, ville folk selvfølgelig kæmpe for deres rettigheder og sikkerhed og opfordre ikke bare Rusland, men også det internationale samfund til at hjælpe dem. Dette ville være en direkte konsekvens af den kendsgerning, at neo-fascister i det sydøstlige Ukraine i øjeblikket begår voldshandlinger og tyr til væbnet vold, til standret, til afbrænding af huse tilhørende folk, de ikke kan lide, og dette er ikke blot enkelte tilfælde. Det begyndte med det hemmelige mord på en gammel kvinde, som de satte et skilt på, der sagde 'Jøde og kommunist'. Sådanne mord har nu udviklet sig til skyderi på åbne pladser ved højlys dag. Man skræmmer folk og skyder på dem med maskinpistoler med tromler, da våben nu er flyttet ud af garnisonsbygningerne og opbevares i forstæderne til de ukrainske byer. Blandt de hærstyrker, som er udstationeret der, er der neo-nazister, der er kommet fra det vestlige Ukraine, som uden tøven fik positioner. Situationen kommer gradvist nærmere en borgerkrig, og i en borgerkrig, eller i massive tilfælde af bevæbnede selvtægtsmænd, der skyder på folk, uanset om gerningsmændene bærer en politi- eller militæruniform, vil det ikke kun være Rusland, men også det internationale samfund, som ville beskytte folk.«

Om de amerikanske sanktioner sagde han, at de ville skade troværdigheden af de amerikanske firmaer i Rusland. Om udsigten til, at Europa går med i sanktioner i

stil med [sanktionerne mod] Iran, sagde han:

»Graden af, hvor meget den russiske økonomi vil lide, vil være afhængig af, i hvilken grad det er involveret i handel med NATO-landene. Vi står ikke over for potentielle sanktioner fra Kina, Indien, Brasilien, CIS (det Russiske Statssamfund af Uafhængige Stater) eller Tyrkiet. Hvis sanktionerne over for Rusland bliver gennemtvunget af USA's NATO-partnere eksklusiv Tyrkiet, hvilket lader EU tilbage, taler vi om potentielle tab i størrelsesordenen hundreder af milliarder dollars. Men disse tab vil have en boomerang-effekt. Med andre ord, hvis russiske konti i dollars og euro indefryses, vil det betyde, at de russiske lånere, der har taget kredit, hovedsageligt russiske foretagender, som har lånt i EU og til dels fra USA og andre lande, ikke vil være i stand til at afbetale på deres gæld, og i øjeblikket står denne gæld til en værdi af 700 mia. dollars. Vore finansielle reserver udgør en halv milliard dollars (500 mia.), men vores gæld er større endnu, nemlig 700 mia. dollars. Vi vil selvfølgelig miste hundreder af milliarder, men Europa vil miste endnu mere. Vi er derfor overbevist om, at fornuftige europæere, der værdsætter forretning, sluttelig vil lytte til deres forretningssektor, når den forklarer politikerne, at disse sanktioner vil skade Europa mere end Rusland og i længden vil svække Europa, for sluttelig kan Europa ikke opgive russiske gas.«

[Glazyez afslører fascistiske voldshandlinger i Ukraine og virkninger af sanktioner](#)

26. marts 2014 – I et interview 24. marts med Dimitri Simes fra »*The National Interest*« beskrev rådgiver til den russiske præsident, Sergei Glazyev, de fascistiske voldshandlinger, der førte til, at Putin anmodede den lovgivende myndighed om tilladelse til at anvende militærmagt i Ukraine.

»Putins anmodning til Føderationsrådet om at bruge magt var en reaktion på to ting: en skudepisode mod Krim-borgere, der var på vej hjem fra Kiev, og som faldt i baghold og blev skudt på af neo-fascistiske paramilitære personer, der standsede delegationens fem busser, skød adskillige mennesker, der protesterede, og tvang resten til at smide tøjet og hånede dem; og en reaktion på yderligere trusler fra Maidan-aktivister mod russere og russisktalende. De paramilitære personer brændte busserne, og da Krim hørte om denne skændsel, var der intet,

der kunne standse dets fortsatte forløb i retning af uafhængighed.

»Skulle sådanne begivenheder udspille sig i andre dele af Ukraine, ville folk selvfølgelig kæmpe for deres rettigheder og sikkerhed og opfordre ikke bare Rusland, men også det internationale samfund til at hjælpe dem. Dette ville være en direkte konsekvens af den kendsgerning, at neo-fascister i det sydøstlige Ukraine i øjeblikket begår voldshandlinger og tyr til væbnet vold, til standret, til afbrænding af huse tilhørende folk, de ikke kan lide, og dette er ikke blot enkelte tilfælde. Det begyndte med det hemmelige mord på en gammel kvinde, som de satte et skilt på, der sagde 'Jøde og kommunist'. Sådanne mord har nu udviklet sig til skyderi på åbne pladser ved højlys dag. Man skræmmer folk og skyder på dem med maskinpistoler med tromler, da våben nu er flyttet ud af garnisonsbygningerne og opbevares i forstæderne til de ukrainske byer. Blandt de hærstyrker, som er udstationeret der, er der neo-nazister, der er kommet fra det vestlige Ukraine, som uden tøven fik positioner. Situationen kommer gradvist nærmere en borgerkrig, og i en borgerkrig, eller i massive tilfælde af bevæbnede selvtægtsmænd, der skyder på folk, uanset om gerningsmændene bærer en politisk eller militæruniform, vil det ikke kun være Rusland, men også det internationale samfund, som ville beskytte folk.«

Om de amerikanske sanktioner sagde han, at de ville skade troværdigheden af de amerikanske firmaer i Rusland. Om udsigten til, at Europa går med i sanktioner i stil med [sanktionerne mod] Iran, sagde han:

»Graden af, hvor meget den russiske økonomi vil lide, vil være afhængig af, i hvilken grad det er involveret i handel med NATO-landene. Vi står ikke over for potentielle sanktioner fra Kina, Indien, Brasilien, CIS (det Russiske Statssamfund af Uafhængige Stater) eller Tyrkiet. Hvis sanktionerne over for Rusland bliver gennemtvunget af USA's NATO-partnere eksklusiv Tyrkiet, hvilket lader EU tilbage, taler vi om potentielle tab i størrelsesordenen hundreder af milliarder dollars. Men disse tab vil have en boomerang-effekt. Med andre ord, hvis russiske konti i dollars og euro indefryses, vil det betyde, at de russiske lånere, der har taget kredit, hovedsageligt russiske foretagender, som har lånt i EU og til dels fra USA og andre lande, ikke vil være i stand til at afbetale på deres gæld, og i øjeblikket står denne gæld til en værdi af 700 mia. dollars. Vores finansielle reserver udgør en halv milliard dollars (500 mia.), men vores gæld er større endnu, nemlig 700 mia. dollars. Vi vil selvfølgelig miste hundreder af milliarder, men Europa vil miste endnu mere. Vi er derfor overbevist om, at fornuftige europæere, der værdsætter forretning, sluttelig vil lytte til deres forretningssektor, når den forklarer politikerne, at disse sanktioner vil skade Europa mere end Rusland og i længden vil svække Europa, for sluttelig kan Europa ikke opgive russiske gas.«

USA: En fanfare for Obamas omgående tilbagetræden

24. marts 2014 – Professor Michael Brenner fra Universitetet i Pittsburgh har offentliggjort et tilbundsgående forslag om at stille præsident Barack Obama for en rigsret, som begynder med Obamas rolle i den løbende skandale omkring CIA's hacking ind i computerne hos Senatets Særlige Komite for Efterretningsaktiviteter. Brenner fortsætter med at nævne Obamas og Eric Holders (justitsministeren) åbenlyse krænkelse af loven ved at undtage Wall Street-bankierer fra kriminalretslig forfølgelse. Han slutter med, at Obama gør amerikanske borgere til mål for mord, uden nogen retslig proces.

Brenner begynder: »Præsidenten for De forende Stater har en overordnet forpligtelse: at opretholde Forfatningen og håndhæve landets love. Det er den ed, han aflægger på Indsættelsesdagen. Hvis han ikke til fulde overholder denne forpligtelse, bryder han kontrakten mellem sig selv og samfundet, fra hvilket han har sin myndighed, og på hvis vegne han handler. Konsekvensen er en trussel mod Republikkens velbestående. Barack Obama har krænket sin ed. Årsagerne til, at han har gjort det, er uvæsentlige for spørgsmålet om denne krænkelse og dette tillidsbrud – uanset, hvor bemærkelsesværdige de måtte være. Det kan skyldes en misfortolkning af embedsforpligtelserne; det kan skyldes en mangel på overbevisning om noget som helst under Himlen undtagen sin egen egenart; det kan skyldes en indgroet følelse af exceptionalisme, som overgår formelle regler; det kan skyldes ekstrem politisk hensyntagen over for de kræfter i landet, som viser ham ærefrygt. Det er sandsynligvis en kombination af alle disse årsager.«

Efter en fremlæggelse af en detaljeret gennemgang af sagen med CIA-direktør John Brennan, der hackede sig ind i Senatets Særlige komite for Efterretningsaktiviteter for at stjæle »Panettarapporten«, som beskriver CIA's krænkelse af loven med sit program for torturforhør, og præsidentens beskyttelse af Brennan og CIA, konkluderer Brenner med fede typer: »Med hensyn til alle tre spørgsmål handlede CIA under John Brennans ledelse ikke som en slyngelagtig organisation. Fjernelsen af 'Panettarapporten' og andre dokumenter fra Senatskomiteens computere, hacking af personalets filer og afsendelsen af en 'rapport over forbrydelser' til justitsministeriet skete med præsident Barack Obamas viden og godkendelse.«

Efter at beskrive de to andre forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag, konkluderer Brenner, at Obama må tvinges til omgående at træde tilbage. Alt imens Kongressen har alle beviserne for at stille ham for en rigsret, så advarer Brenner om, at niveauet af politiske intriger og partiskhed gør en rigsretssag initieret af Kongressen usandsynlig and uordentlig. Derfor må Obama tvinges til at træde tilbage omgående. Brenner nævner den nylige sag med Pave Benedict 16., som trådte tilbage som følge af Vatikanets manglende evne til at håndtere Kirkens pædofili-skandale, for at tillade en mere kvalificeret efterfølger at overtage Pavestolen, som model for at fremtvinge Obamas omgående tilbagetræden.

[USA: En fanfare for Obamas omgående tilbagetræden](#)

24. marts 2014 – Professor Michael Brenner fra Universitetet i Pittsburgh har offentliggjort et tilbunds gående forslag om at stille præsident Barack Obama for en rigsret, som begynder med Obamas rolle i den løbende skandale omkring CIA's hacking ind i computerne hos Senatets Særlige Komite for Efterretningsaktiviteter. Brenner fortsætter med at nævne Obamas og Eric Holders (justitsministeren) åbenlyse krænkelse af loven ved at undtage Wall Street-bankierer fra kriminalretslig forfølgelse. Han slutter med, at Obama gør amerikanske borgere til mål for mord, uden nogen retslig proces.

Brenner begynder: »Præsidenten for De forende Stater har en overordnet forpligtelse: at opretholde Forfatningen og håndhæve landets love. Det er den ed, han aflægger på Indsættelsesdagen. Hvis han ikke til fulde overholder denne forpligtelse, bryder han kontrakten mellem sig selv og samfundet, fra hvilket han har sin myndighed, og på hvis vegne han handler. Konsekvensen er en trussel mod Republikkens velbestående. Barack Obama har krænket sin ed. Årsagerne til, at han har gjort det, er uvæsentlige for spørgsmålet om denne krænkelse og dette tillidsbrud – uanset, hvor bemærkelsesværdige de måtte være. Det kan skyldes en misfortolkning af embedsforpligtelserne; det kan skyldes en mangel på overbevisning om noget som helst under Himlen undtagen sin egen egenart; det kan skyldes en indgroet følelse af exceptionalisme, som overgår formelle regler; det kan skyldes ekstrem politisk hensyntagen over for de kræfter i landet, som viser

ham ærefrygt. Det er sandsynligvis en kombination af alle disse årsager.«

Efter en fremlæggelse af en detaljeret gennemgang af sagen med CIA-direktør John Brennan, der hackede sig ind i Senatets Særlige komite for Efterretningsaktiviteter for at stjæle »Panettarapporten«, som beskriver CIA's krænkelser af loven med sit program for torturforhør, og præsidentens beskyttelse af Brennan og CIA, konkluderer Brenner med fede typer: »Med hensyn til alle tre spørgsmål handlede CIA under John Brennans ledelse ikke som en slyngelagtig organisation. Fjernelsen af 'Panettarapporten' og andre dokumenter fra Senatskomiteens computere, hacking af personalets filer og afsendelsen af en 'rapport over forbrydelser' til justitsministeriet skete med præsident Barack Obamas viden og godkendelse.«

Efter at beskrive de to andre forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag, konkluderer Brenner, at Obama må tvinges til omgående at træde tilbage. Alt imens Kongressen har alle beviserne for at stille ham for en rigsret, så advarer Brenner om, at niveauet af politiske intriger og partiskhed gør en rigsretssag initieret af Kongressen usandsynlig and uordentlig. Derfor må Obama tvinges til at træde tilbage omgående. Brenner nævner den nylige sag med Pave Benedict 16., som trådte tilbage som følge af Vatikanets manglende evne til at håndtere Kirkens pædofili-skandale, for at tillade en mere kvalificeret efterfølger at overtage Pavestolen, som model for at fremtvinge Obamas omgående tilbagetræden.

[Julia Timosjenko viser sine sande farver i nyligt lækket optagelse af telefonsamtale](#)

24. marts 2014 – I en nyligt lækket telefonsamtale truer tidligere ukrainske premierminister Julia Timosjenko med at dræbe Putin (»den skiderik«) og alle russere. »Dræb de forbandede 'katsaps' [\[1\]](#) sammen med deres leder.« »Forvandl Rusland til en afbrændt mark.« Da tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Nestor Shufrych, den anden person i samtalen, spurgte hende, »hvad skal vi stille op med resten af de 8 millioner russere, der stadig lever i Ukraine ... det er de rigtige slyngler«, siger Timosjenko, »For helvede, vi burde affyre atombomber mod dem.«

[1] Et skældsord primært brugt af ukrainere, som refererer til russere. Kommer af ordet 'ged' (tsap) og henviser til de gedebukkeskæg, som engang var næsten universelt populære i Rusland.

[Julia Timosjenko viser sine sande farver i nyligt lækket optagelse af telefonsamtale](#)

24. marts 2014 – I en nyligt lækket telefonsamtale truer tidligere ukrainske premierminister Julia Timosjenko med at dræbe Putin («den skiderik») og alle russere. »Drøb de forbandede 'katsaps' [1] sammen med deres leder.« »Forvandl Rusland til en afbrændt mark.« Da tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Nestor Shufrych, den anden person i samtalen, spurgte hende, »hvad skal vi stille op med resten af de 8 millioner russere, der stadig lever i Ukraine ... det er de rigtige slyngler«, siger Timosjenko, »For helvede, vi burde affyre atombomber mod dem.«

[1] Et skældsord primært brugt af ukrainere, som refererer til russere. Kommer af ordet 'ged' (tsap) og henviser til de gedebukkeskæg, som engang var næsten universelt populære i Rusland.

[NAWAPA XXI diskuteret ved Johns](#)

Hopkins Institut for Vand

Onsdag aften afholdt Johns Hopkins Skole for Avancerede Internationale Studier et arrangement om international vandsikkerhed med titlen »Vand: Det afgørende led i bæredygtig udvikling.« Tilstede ved arrangementet var Michael Kirsch, hovedforfatteren til rapporten fra 2012 NAWAPA XXI og medfølgende lovudkast til projektet. Denne NAWAPA XXI-rapport skitserede nødvendigheden, processen og fordelene af at bygge North American Water and Power Alliance (Det nordamerikanske vand- og elektricitetssamarbejde) for det 21. århundrede, som er drevet ved atomkraft, og blev fornylig afløst af den omfattende rapport, Nuclear NAWAPA XXI: Gateway to the Fusion Economy.

SAIS-præsentationen handlede om spørgsmålet om adgang til vand som en global udfordring, og en udfordring, som vil blive stadig mere vanskelig i de kommende årtier. Ifølge Marc Robert, øverste driftsleder ved Water Asset Management, vil den globale efterspørgsel på vand i år 2030 stige med 40 % over, hvad den er i dag.

Alt imens afsaltning blev diskuteret som et positivt potentiale, bedømte talerne det til at være for kostbar en investering. Den sydvestlige del [af USA] har brug for, hvad der svarer til endnu en Coloradoflod for at kunne opretholde behovet for vand og fødevarer. Coloradofloden er i øjeblikket kilden til vand for 15 % af nationens afgrøder.

Under spørgsmål-og-svar-tiden rejste Michael Kirsch spørgsmålet om udsigterne for opførelse af NAWAPA XXI. Han nævnte et kort, som var blevet brugt af Benjamin Zaitchik, assisterende professor ved John Hopkins' Department of Earth and Planetary Sciences, og som forudsagde, at nedbørsmængden på de nordlige breddegrader fortsat vil stige, mens tørketilstanden i syden vil forværres i de kommende årtier. Kirsch påpegede, at denne kendsgerning er endnu en grund til omgående at påbegynde opførelsen af NAWAPA XXI. De store floder i Alaska, hvis løb ville blive modificeret gennem et system af dæmninger, pumper og kanaler, kunne levere mere end tilstrækkeligt med vand til det udtørrede sydvesten. Floderne i det vestlige Alaska, Susitna, Copper, Tanana, Yukon, Taku, Stikine, Nass og Skeena har alle gennemsnitligt 40 mio. acre feet årligt (MAFY) afstrømning af ferskvand. Ved at indhente blot 5 % af denne afstrømning kunne USA have gavn af, hvad der svarer til endnu 3 Coloradofloder.

Som en yderligere tilføjelse påpegede Kirsch de miljømæssige udfordringer, som en overflod af vandressourcer mod nord repræsenterer. På grund af manglen på direkte sollys året rundt på disse breddegrader er vandet mindre produktivt. Det

er i mindre grad i stand til at understøtte fotosyntesen gennem at forvandle vand til planteliv. Kirsch bemærkede, at vand, der bruges på de sydlige breddegrader, som i Californien, hvor 1/3 af USA's afgrøder dyrkes, er 5,5 gange så produktivt.

Selv om responsen fra panelet var blandet, blev spørgsmålet om en nordamerikansk alliance mellem USA, Canada og Mexico for at styre vort kontinents vandressourcer et tema i de efterfølgende spørgsmål og svar.

[GCC-lande stadig forenet under Union Jack](#)

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Uenigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøttere. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske ryggrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus. Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.

[GCC-lande stadig forenet under Union Jack.](#)

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Uenigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske

blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøtter. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske rygrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus. Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.

(Stop 3. Verdenskrig; Imperium)

EIR stiller udenrigsminister Lidegaard spørgsmål om neo-nazister i Ukraines regering og LaRouches advarsel om atomkrig

København, 24. marts 2014 – (EIRNS) – I dag stillede EIR's Københavnskorrespondent Michelle Rasmussen den nye danske udenrigsminister Martin Lidegaard tre skarpe spørgsmål om neo-nazisternes rolle i Ukraine (i lyset af den danske debat om spørgsmålet) og truslen om atomkrig, på hans første pressekonference for internationale journalister på Udenrigsministeriets Internationale Pressecenter. Lidegaard svarede ved at nedspille neo-nazisternes rolle og benægte faren for atomkrig. Hans svar mht. neo-nazisternes rolle blev udfordret af EIR, der opremsede alle deres poster i regeringen. Hans svar viste, at den danske regering er under pres pga. debatten her.

Som svar på, hvordan man skulle forhindre neo-nazistiske provokationer i Østukraine i at føre til militærkonfrontation sagde Lidegaard, at han og Sveriges udenrigsminister havde lagt pres på den ukrainske regering om at forhindre krænkelser af den russiske minoritets menneskerettigheder, og han opfordrede til sammen med Rusland at sende hundreder af uafhængige observatører for at dokumentere evt. krænkelser, og bekræfte eller afvise rygter.

Her følger detaljerne:

EIR's lydfil af hele pressekonference (redigeret lidt): [mp3](#)

EIR's spørgsmål kommer på 4.34 og 24.30

Efter nogle korte, indledende bemærkninger om Ukraine samt et andet emne, pegede Lidegaard på EIR for det første spørgsmål:

EIR: (efter identifikation) »To spørgsmål om Ukraine. Den danske forsker Peter Munk Jensen fra Dansk Institut for Internationale Studier^[1] har offentligt

udtalt sig i den danske presse og stillet spørgsmålet, hvorfor de vestlige regeringer ignorerer den kendsgerning, at halvdelen af den nye ukrainske regering består af højreorienterede ekstremister med en neo-nazistisk ideologi, inkl. Svoboda, Sektor Højre, med Jarosj og Parubij, og den Ukrainske Nationalsamling (politisk parti, -red.), og deres medlemmer var i spidsen af magtovertagelsen.

Hvorfor distancerer den danske regering sig ikke fra disse neo-nazister, 70 år efter vi sagde 'Aldrig mere'?

Og, et relateret spørgsmål, hvad er dit svar på min redaktør, Lyndon LaRouches advarsel om, at den britiske regerings og Obamaregeringens fortsatte, eskalerende konfrontationspolitik over for Rusland og Kina kunne føre direkte til atomkrig?«

Lidegaard: »Jeg tror ikke, jeg kan genkende nogle af de to vurderinger. Hvad angår Svobodas deltagelse i den ukrainske regering, så er der, så vidt jeg husker, fire ud af tyve, der kommer fra Svoboda, og dernæst er der to viceforsvarsministre, som ikke er regeringsmedlemmer, som kommer fra Nationalpartiet. Svoboda, de er valgt; jeg kan ikke lide neo-nazister, eller nationalistere, mere end nogen andre, men jeg tror, at retorikken omkring dette undertiden er lidt overdrevet. Lad os ikke glemme, at det er en jøde, der nu er premierminister i Ukraine. At kalde ham for en neo-nazist er lidt for meget, vil jeg påstå. Størstedelen af regeringen kommer ikke fra nationalistiske partier.

Vi har bedt dem om at danne en koalition som en overgangsregering, der skulle være så bred som muligt, og føre den politiske kamp ind i parlamentet, i en dialog, i stedet for på gaden. Så man må også tage disse mennesker, der er valgt, alvorligt, og den aktuelle overgangsregering støttes af 82 % af parlamentet. Og vi behøver valg til præsidentembedet så snart som muligt, og derefter må vi have valg til parlamentet, selvfølgelig, for at få en regering, der er valgt på en mere normal måde.

Men som jeg ser situationen i Ukraine, jeg besøgte Kiev få blot to uger siden, i en situation som denne er der brug for autoritet, der er brug for, at politiet, staten, guvernørerne fungerer, for man er meget tæt på kaos, hvis man ikke har det, hvis man ikke har en regering. Og, så vidt jeg kan tænke, så er ingen regering perfekt. Heller ikke den ukrainske, men det er mit indtryk, at de arbejder meget seriøst med reformer, både om korrupsion, domstolene de demokratiske reformer og de økonomiske reformer, inden for rammerne af IMF. Og,

som en del af dette, en uafhængig vurdering af, hvad der faktisk skete på Maidan, sammen med Europarådet.

Så jeg mener faktisk, at hvis man ser på regeringens handlinger, så tror jeg de er på rette vej, men i en meget, meget vanskelig situation.«

»Jeg ser ikke ... Jeg ser mange trusler i den aktuelle situation, men jeg mener ikke, det er rimeligt at sige, at vi er tæt på en atomkrig. Det tror jeg ikke. Jeg hører ikke nogen af parterne i konflikten, som på nogen måde kommer med udsagn, som giver dette signal.«

Efter adskillige andre spørgsmål om Ukraine stillede *EIR* et opfølgende spørgsmål, idet hun identificerede, en efter en, alle de poster, som Svoboda, Sektor Højre og den Ukrainske Nationalsamling [politisk parti, -red.] besatte.

Listen er:

Svoboda:

Oleksandr Sych, stedf. premierminister for økonomi.

Ihor Tenyukh, forsvarsminister. Deltager i Svobodas møder, men det vides ikke, om han er medlem.

Serhiy Kvit, undervisningsminister.

Andriy Makhnyk økologi- og naturressourceminister.

Ihor Shvaiko, landbrugs- og fødevarerminister.

Oleh Makhnitsky, statsanklager.

Sektor Højre:

Andriy Parubiy, medstifter af Svoboda. Formand for sikkerhedskomiteen og den nationale forsvarskomite. Han har opsyn med forsvarsministeriet og de væbnede styrker.

Dmytro Yarosh, stedf. for Parubiy, leder af Sektor Højres parlamentsgruppe.

Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defense (UNA-UNSO):

Beskrevet som nationalistisk, ekstremt højreparti, antisemitisk.

Tetyana Chernovol, journalist, leder af anti-korruptionskontoret med titel af minister.

Dmytro Bulatov, torteret aktivist, minister for ungdom og sport.

Lidegaard: »Da man foretog denne vurdering, bad jeg om en bekræftet liste om dette fra vores ambassade i Kiev. Jeg kan ikke fortælle dig alle navnene udenad, men du kan få listen, og konklusion ud fra den er, at de sidste navne, du nævnte, [fra partiet Ukrainisk Nationalsamling], ikke er medlemmer af regeringen, men er viceministre, og at, ud af 20 højtplacerede regeringsmedlemmer, er der måske 4 eller 5, jeg tror, det var 4, fra Svoboda, men jeg kan ikke gå ind i en detaljeret diskussion ... «

EIR: »Men mit spørgsmål var, at Nationalgarden nu er i færd med at inkorporere 20.000 af kæmperne fra Maidan og deres associerede, og folkene fra Sektor Højre er allerede blevet sendt til det østlige Ukraine. Mit spørgsmål lyder, hvordan kan du og den danske regering hjælpe med at forhindre, at disse elementer vil engagere sig i provokationer i det østlige Ukraine, som kunne eskalere til en militær konfrontation?

Lidegaard: »Det er et meget relevant spørgsmål, og de to bedste ting, vi kan gøre, og som vi har gjort, er selvfølgelig at lægge udtrykkeligt pres på den ukrainske regering om, at de må opføre sig, selvfølgelig, i overensstemmelse med

de samme demokratiske love og menneskerettighedslove, som vi kræver af Rusland. Og da jeg, sammen med Carl Bildt (den svenske udenrigsminister), mødtes med den ukrainske regering, understregede vi naturligvis dette. At vi forventer, at den ukrainske regering er en del af løsningen, ikke en del af problemet. Hvilket selvfølgelig betyder, at vi ikke ville acceptere nogen form for fremprovokeret vold mod russiske minoriteter, osv.«

Det andet, som han opfordrede til, var at sende hundreder af uafhængige observatører, sammen med Rusland, ind i det sydlige og østlige Ukraine for at dokumentere evt. vold ... ikke at lade det gå ubemærket hen, og afvise »ren fantasi« eller bekræfte »tragiske kendsgerninger.«

Det er sandsynligvis det bedste, vi kan gøre for at undgå vold i det hele taget, og for at standse rygterne. [mr]

[1] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1548>

Her følger den originale engelske rapport.

EIR questions Danish Foreign Minister about neo-Nazis in Ukraine's government and LaRouche's nuclear war warning

COPENHAGEN, March 24, 2014 (EIRNS) – Today, EIR's Copenhagen correspondent Michelle Rasmussen asked the new Danish Foreign Minister Martin Lidegaard (Social Liberal Party) three sharp questions about the role of the neo-Nazi's in Ukraine (in light of the public Danish debate about this issue), and the threat

of nuclear war, at his first press conference for international journalists, held at the International Press Center, run by the Foreign Ministry. Lidegaard's response was to downplay the role of the neo-Nazis, and to deny the danger of nuclear war. His answer regarding the neo-Nazis was challenged by EIR by listing all the government positions. His response showed that the Danish government is under pressure because of the debate here. In answer to how to prevent the danger that neo-Nazi provocations in east Ukraine could lead to military confrontation, Lidegaard said that he and the Swedish foreign minister had put pressure on the Ukrainian government to prevent human rights violations against the Russian minority, and called for sending hundreds of independent observers, together with Russia, to document any violations, and to confirm or dispel rumors. Details follow:

After brief opening remarks about Ukraine, and another subject, Lidegaard pointed to EIR for the first question:

EIR: (after identification) "Two questions about Ukraine. The Danish researcher Peter Munk Jensen, from the Danish Institute for International Studies, has been speaking out in the Danish press, asking why the western governments are ignoring the fact that half of the new Ukrainian government consists of right wing extremists, with neo-Nazi ideology, including Svoboda, the Right Sector, with Yarosh and Parubiy, and the Ukrainian National Assembly, and their members were at the forefront of the seizure of power.

"Why is the Danish government not distancing itself from these neo-Nazis, 70 years after we said, "Never Again."?"

"And, the related question is, what is your response to my editor Lyndon LaRouche's warning that the continued escalating confrontation policy by the British, and the Obama administration, against Russia and China, could lead directly to nuclear war?"

Lidegaard: "I don't think I recognize either of the two assessments. When it comes to Svoboda's membership of the Ukrainian government, as far as I remember, it is four out of twenty, which are from Svoboda, and then you have two vice ministers, who are not members of the cabinet, who come from the National Party. Svoboda, they are elected, I don't like neo-Nazi, or nationalist more than any others, but I think that sometimes, the rhetoric about this is a little out of hand.

"Let's not forget that it is a Jew who is Prime Minister now in Ukraine. To call him a neo-Nazi, is a little too much, I would argue. Most of the government is from no nationalistic parties.

"We asked them to form a coalition as a transitional government, to be as broad as possible, to get the political fight into the parliament, in a dialogue,

instead of on the streets. So you also need to take these people, who are elected, seriously, and the present transitional government is now supported by 82% of the parliament. And we need presidential elections as soon as possible, and after that, we need parliamentary elections, of course, to have a government which is elected in a more normal way.

“But, as I see the situation in Ukraine, I visited Kiev only two or three weeks ago, in a situation like this, you need authority, you need the police, the state, the governors to work, because you are very close to chaos, if you don't have that, if you don't have a government. And, as far as I think, no governments are perfect. Neither is the Ukrainian, but the impression I have is that they work very seriously with reforms, both on corruption, on the courts, on the democratic reforms, and on the economic reforms, in an IMF-framework. Also, as a part of that, an independent assessment about what was actually going on at the Maidan, together with the Council of Europe.

“So I think, actually, if you look at the actions of the government, I think they are in the right way, but in a very, very difficult situation.

“I don't see – I see many threats in the present situation, but I don't think it's fair to say that we are close to nuclear war. I don't think so. I hear no parties in the conflict arguing any way that could give that signal.”

After several other questions about Ukraine, EIR, asked a follow-up question, identifying, one by one, all of the positions which Svoboda, the Right Sector, and the Ukrainian National Assembly had received.

Lidegaard: “When this assessment was made, I asked for a confirmed list about this from our embassy in Kiev. I'm not able to tell you all the names by heart, but we can share it with you, and the conclusion from that list was that the last names that you mentioned there [from the Ukrainian National Assembly], are not members of the cabinet, but are vice ministers, and that out of the 20 senior members of cabinet, it might be 4 or 5, I think it was 4, was Svoboda, but I will not be able to have a detailed discussion...”

EIR: “But my question was, and the National Guard is now incorporating 20,000 of the fighters from the Maidan, and their associates, and the Right Sector people have already been deployed into eastern Ukraine. My question is, now can you and the Danish government help prevent that these elements will be involved in provocations in eastern Ukraine, which can escalate to a military confrontation?”

Lidegaard: “That's a very relevant question, and the two best things we can do, which we have done, is, of course, to put explicit pressure on the Ukrainian government, that they have to perform, of course, according to the same

democratic and human rights rules, which we are demanding from Russia. And, when I met, together with Carl Bildt (the Swedish foreign minister) the Ukrainian government, of course, we emphasized this. That we expect the Ukrainian government to be part of the solution, and not part of the problem. Which means, of course, that we wouldn't accept any kind of provoked violence against Russian minorities, and so forth."

The second thing that he called for is sending in hundreds of independent observers, together with Russia, in southern and eastern Ukraine, to document any violations – to not leave them unknown, and to dispel "pure fantasy" or confirm "tragic reality."

That's probably the best we can do to avoid the violence in itself, and stop the rumors. [mr]